

РЕШЕНИЕ

№ 4436

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 23.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **1392** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК-[ЕИК] срещу Решение №ПИ-419/30.11.2020 г. на директор на ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба с вх. №С200022-000-0535076/16.11.2020 г. на [фирма] срещу Разпореждане за разпределение с изх. №С200022-125-0270760/30.10.2020 г., издадено от А. Х., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С., без уважение, като неоснователна.

В жалбата е посочено, че издаденото разпореждане е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и при несъответствие с материалния закон. Жалбоподателят се позовава на нормата на чл. 165 ДОПК, съгласно която събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. Твърди се, че разпоредбата на чл. 209, ал. 2 от ДОПК е неприложима по отношение на така определените такси по Закона за хазарта, тъй като въпросните АУПДВ, посочени в обжалваното разпореждане, не попадали в категорията актове, конкретно изброени в чл. 209, ал. 2 от ДОПК и следователно - не представляват валидно изпълнително основание по смисъла на закона. Изтъква се наличие на висящо производство по адм. дело № 2460/2020 г. и адм. дело № 2466/2020 г. по описа за 2020 г. на Административен съд- София град (АССГ), в които

цитираните АУПДВ са предмет на обжалване от задълженото лице и въпросът относно тяхната законосъобразност е от компетентността на компетентния съд. Според жалбоподателя, едва след окончателното решаване на спора с влязло в сила съдебно решение и само при условие, че спорът бъде решен в полза на органа, издал обжалвания административен акт, Националната агенция по приходите, чрез публичния изпълнител, би разполагала с валидно изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 6, предл. първо от ДОПК, за да пристъпи към принудително изпълнение. Моли се разпореждането да бъде отменено, като преписката бъде върната на публичния изпълнител със задължителни указания.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се представлява.

Ответникът – директорът на ТД на НАП- С. в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В случай на претендирани разноски от жалбоподателя, моли да се редуцират към минималния размер.

Софийска градска прокуратура, представлявана от прокурор Г., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело /ИД/ №200848326/2020г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. за събиране на публични вземания.

До [фирма] с ЕИК[ЕИК] е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №С200022-048-0034989/ 21.02.2020 г., с което длъжникът е поканен в 7-дневен срок да заплати доброволно задължението си в общ размер 19 048 154,41 лв.

Тези вземания са за такси по чл. 30, ал. 3 от Закона за хазарта за периода от 01.06.2014 г. до 31.01.2020 г. и са установени с АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПВД № 2/14.02.2020 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ № С200022-022-0010106/21.02.2020 г. и ПНОМ № С200022-022-0013076/28.02.2020 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството, депозити, вложени вещи в трезори, вкл. съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление.

С решение № 3633/07.07.2020г., постановено по адм.д. № 3467/2020г. по описа на АССГ е отхвърлено оспорването на жалбоподателя срещу решение № ПИ-124/16.03.2020г. на директора на ТД на НАП- С., с което е потвърдено ПНОМ № С200022-022-0013076/28.02.2020 г.

На основание чл. 60, ал. 5 от АПК е разпоредено предварително изпълнение на двата АУПДВ. Допуснатото предварително изпълнение по двата акта е обжалвано и с Определение № 1482 от 21.02.2020 на АССГ, по адм.д. № 2037/2020 г. по описа на съда, оставено в сила с Определение № 3734/11.03.2020 г., по адм.д. № 3020/2020 г. на Върховния административен съд и съответно с Определение № 1497 от 21.02.2020 г., постановено по адм.д. №2033/2020 г. на АССГ, оставено в сила с Определение № 3753/11.03.2020 г. по адм.д. № 3022/2020 г. на Върховния административен съд жалбите са оставени без уважение.

На 30.10.2020 г. е издадено Разпореждане за разпределение, на основание чл. 219 от ДОПК във връзка с чл. 240 от ДОПК, с изх. №С200022-125-0270760/30.10.2020 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което на 30.10.2020 г. от публичния

изпълнител е разпределена постъпила на 27.10.2020 г. сума по сметката на длъжника в размер на 80 000,00 лв. във връзка със задължения на дружеството, произтичащи от Акт за установяване на публично държавно вземане №1/14.02.2020 г. и Акт за установяване на публично държавно вземане №2/14.02.2020 г., както и задължения по Декларация образец №6 с №220022008547601/06.10.2020 г..

Разпореждането е оспорено по административен ред, като с Решение № ПИ-419/30.11.2020г. на директора на ТД на НАП-С. подадената жалба е оставена без уважение като неоснователна.

По делото е приета административната преписка, включително- АУПДВ № 1/14.02.2020 г., издаден от председателя на Държавна комисия по хазарта; АУПДВ № 2/14.02.2020 г., издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта; съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК; запорни съобщения; ПНПОМ изх. № С.-022-0010106/21.2.2020 г.; ПНПОМ изх. № С.-022-0013076/28.02.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол, съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК, е Решение № ПИ-419/30.11.2020 г. на директора на ТД на НАП-С.. Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 266, ал. 1 от ДОПК – директорът на ТД на НАП-С.. Същото е издадено законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК, вземанията за държавни такси, установени по основание със закон, представляват публични държавни вземания. Установените вземания произтичат от неплатени държавни такси, съгласно чл. 30, ал. 3 от ЗХ.

Според чл. 92, ал. 3 от ЗХ /в редакцията към 14.02.2020 г./, неплатените в срок такси по чл. 30, ал. 3 подлежат на принудително изпълнение от публичен изпълнител по реда на ДОПК, като актът за установяване на вземането се издава от председателя на Комисията по хазарта. На това основание от председателя на Комисията по хазарта са издадени АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г.

Съгласно чл. 209, ал.1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. Тълкуването на цитираната разпоредба налага извода, че АУПДВ попадат в обхвата на предвидените в чл. 209, ал.1 от ДОПК основания за принудително изпълнение на установените публични вземания. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че не е налице изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2 от ДОПК. Вярно е, че в чл. 209, ал. 2 от ДОПК е налице изброяване на конкретни изпълнителни основания, сред които не е посочен АУПДВ, но в случая следва да намери приложение нормата на чл. 209, ал. 1 от ДОПК, тъй като е налице издаден акт, предвиден в съответния закон – Закона за хазарта, с който са установени публични държавни вземания.

Неоснователно е и възражението, че публичният изпълнител няма право да извършва преразпределение на задълженията, определени с АУПДВ, тъй като двата акта са

оспорени по съдебен ред, като съдебните производства не са приключили с влязло в сила съдебно решение. С АУПВД № 1/14.02.2020 г. и АУПВД № 2/14.02.2020 г. е разпоредено предварително изпълнение на основание чл.60 от АПК. В тази си част двата АУПВД са влезли в законна сила след като с цитираните по-горе определения на АССГ и ВАС подадените срещу разпорежданията за предварително изпълнение жалби са оставени без уважение. Съгласно чл. 90, ал. 1 от АПК, административните актове не се изпълняват, преди да са изтекли сроковете за тяхното оспорване, а при подадена жалба или протест- до решаването на спора от съответния орган. Съгласно чл. 90, ал. 2 от АПК, приложим на основание § 2 от ДР на ДОПК, това правило не се прилага, когато със закон или с разпореждане по чл. 60 от АПК е допуснато предварително изпълнение на акта. Влязлото в сила разпореждане по чл.60 АПК е законен способ за преодоляване на забраната по чл.90, ал.1 АПК. В процесния случай, са налице влезли в сила разпореждания за предварително изпълнение на двата издадени АУПВД по чл. 60 от АПК, поради което независимо от висящите съдебни производства по законосъобразността на двата АУПВД е налице основание за пристъпване към принудително събиране на публичните държавни вземания.

Настоящият състав е запознат с посоченото в жалбата решение №5258 от 09.10.2020г по адм.дело №4174/2020г. на АССГ, в мотивите, на което е посочено, че АУПВД по ЗХ не могат да са годни изпълнителни основания, но това решение не е тълкувателно и няма задължителна сила, то е решение по законосъобразността на ПНПОМ и потвърждаващото го решение.

Действително, изпълнението е по реда на ДОПК, като чл.165 от ДОПК както бе посочено по- горе визира като изпълнително основание само влязъл в сила акт, освен ако със закон е установено друго. Също така според чл.166, ал.2 от ДОПК публичните вземания се установяват с акт за публично вземане, който се издава по реда на административните актове в АПК, съответно се обжалва и по реда на АПК. От друга страна, разпоредбата на чл.268 от АПК като изпълнителни основания не прави разлика между влязъл в сила акт и подлежащ на предварително изпълнение акт. С оглед изложеното, не може да се направи извода, че липсва годно изпълнително основание. Това означава да се отрече силата на допуснатото предварително изпълнение относно чиято законосъобразност вече са се произнесли две съдебни инстанции. Предварителното изпълнение и основанията за изпълнение са едно и също нещо. Първото е материалноправната страна, а второто- процесуалната. Да може да се допусне предварително изпълнение без същото да бъде изпълнително основание– е нонсенс. Неслучайно дори сред актовете по чл.209 от ДОПК тези, за които като изпълнително основание се разписва да са влезли в сила– те нямат по закон възможност за предварително изпълнение. Да се допусне от законодателя възможността за предварително изпълнение означава, да може да се премине въз основа на същото в следващата фаза- реално изпълнение. В противен случай няма смисъл да се преценява дали да се допусне предварително изпълнение на невлезлия в сила акт, ако той няма да се изпълнява и не може да бъде основание за започване на принудително изпълнение. Да се твърди, че може да има предварително изпълнение формално, а не може да се осъществи реално същото, означава да се отрече изначално възможността на този акт да бъде допуснато предварително изпълнение.

С оглед изложеното оспореното решение е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско

възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатките възнаграждения, в размер на 500 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 73-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК-[ЕИК] срещу Решение №ПИ-419/30.11.2020 г. на директор на ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба с вх. №С200022-000-0535076/16.11.2020 г. на [фирма] срещу Разпореждане за разпределение с изх. №С200022-125-0270760/30.10.2020 г., издадено от А. Х., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. Г., да заплати на ТД на НАП-С. сумата от 500 лв. /петстотин/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: